

Sarvet ja hampaat

Ihmisiä on kummastuttanut ja kauhistuttanut, mitä oikein ovat ne yölliset möyriät, jotka nykyisin käyvät hautuumailla kaatelemassa hautakiviä ja jopa kaivelemassa hautoja. Lienee siis aihetta vähän selvittää, jotta tietää kenen kanssa on tekemisissä jos moinen tulee vastaan.

Itse asiassa aika harva mönkijöistä on karhuja, kuten voisi luulla, eikä heistä moni kuulu myöskään ns. saatananpalvojiin, vaikka niin usein väitetään. Pikemminkin on kysymys korkeintaan pirskatin- ja samperipalvojista, joskin mukana lienee myös himputin- ja peijoonanpalvoja.

Tämä porukka on yleensä vakavasti keskenkasvuista ja aiheuttaa paljon huolta vanhemmilleen. Yleensä he ovat kuitenkin sen verran varttuneita, etteivät suostu käyttämään kurahousuja lähtiessään hautuumaakeikalle, joten arvata saattaa, millaisen määrän pyykkiä he tuovat äitikullan pestäväksi viikonloppuisin.

Sotkua vain lisää se, että onnettomat ovat yleensä aivan normaaleita uusavuttomia nuoria, joille esimerkiksi lapio on tyystin outo väline. Sellaisella kun rupeaa hautaa aukomaan, siinä usein vilkahtaa terä pikku jalkaan tai peukalopottiin, jolloin siihen tulee pipi ja verta vuotaa. Tuossa iässähän veri on hirmuisen jännä juttu, joten sen kanssa melskataan miten sattuu, vaikka koulussa ei takuulla suostuta syömään rössypottuja.

Onneksi nämä nuoret kuitenkin käyttävät yleensä mustia vaatteita, jotka ovat hyvin likasietoisia - tai ainakaan tahrat eivät niissä helposti näy. Yleensä ne lähtevät aika hyvin puhtaiksi 60 asteessa, ja jos vaikeuksia tulee, ainahan voi soittaa omoinfoon.

Jos vanhemmat alkavat epäillä, että lapsesta on tulossa juupelinpalvoja, kannattaa seurata hänen käytöstään. Siinä nimittäin on useitakin merkkejä tämän ns. myöhemmän kalliikin alkamisesta.

Mustien vaatteiden ohella kannattaa kiinnittää huomiota lastenhuoneeseen ilmaantuviin talismaaneihin ja muihin oireisiin. Sellaisia ovat esimerkiksi teletapin päähän ilmaantuvat sarvet, muumipeikon maalaaminen mustaksi tahi Barbien pään irtoaminen. Usein tuo irtopää laitetaan hyllyyn oikein näytille, sillä se on kova juttu.

Myös musiikkimaku ja harrasteet saattavat muuttua. Kullanmuru mahdollisesti alkaa inhota Pientä ankanpoikasta ja siirtyä kuuntelemaan patarumpuja ja muuta ns. heavy metal -musiikkia. Hän voi hylätä jopa Pikkukakkosen ja alkaa katsoa Jyrkiä.

Lopullisena merkinä pidetään kaikkien jukopliutinpalvojien yhteistä symbolia, nurinpäin käännettyä keskikaljapulloa. Siinä vaiheessa vanhempien on syytä puuttua asiaan. Kunnollinen selkäsauna tietysti houkuttaa, mutta siihen ei kannata turvautua, koska peijoonalle altistunut lapsi vain nauttii siitä. Paljon parempi, joskin vähän katala konsti on rauhallisesti keskustella jälkikasvun kanssa, sillä mikään ei keljuta kovan luokan himputistia pahemmin kuin ymmärtäväinen vanhempi.

Artikkelin lähde [Kaleva](#)